

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 383/06
19.09.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић и Миломира Николића, чланова већа, у радном спору тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог Саобраћајног предузећа "ББ", чији је пуномоћник БВ адвокат, ради поништаја одлуке и накнади изгубљене зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.І бр.3546/05 од 11.11.2005. године, у седници одржаној на дан 19.9.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.І бр.3546/05 од 11.11.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Београду Гж.І бр.3546/05 од 11.11.2005. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Општинског суда у Лазаревцу П.1.бр.13/04 од 29.9.2005. године којом је ставом првим изреке, поништено решење туженог и обавезан тужени да тужиоца врати на посао возача аутобуса у року од 8 дана од дана пријема пресуде, а ставом другим обавезан тужени да на име накнаде за уплаћене доприносе надлежном Фонду ПИО за период од 16.4. до 30.9.2003. године исплати 10.477,95 динара са каматом од 2.3.2003. године до исплате и да надлежном Фонду ПИО уплати доприносе колико буду износили у поступку пред Фондом за период од 1.10.2003. године до момента враћања на рад, и којом је ставом трећим, обавезан тужени да на име изгубљене зараде за период од 15.4.2003. године до 31.1.2005. године исплати 342.163,00 динара са законском каматом по појединачним износима ближе одређеним овим ставом пресуде, и ставом четвртим изреке, обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену благовремено је изјавио ревизију тужени побијајући је због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу чл. 399. ЗПП, ("Службени гласник РС", бр. 125/2004), Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем директора туженог од 15.4.2003. године, тужиоцу је отказан уговор о раду и престао му је радни однос даном доношења решења из разлога што је по кривичној пријави ОУП ВВ и започетом кривичном поступку пред надлежним судом за дело крађе из аутобуса власништво туженог истакао гориво заједно са својом супругом и да су се стекли услови предвиђени чл. 101. тач. 5. Закона о раду и чл. 106. ст. 2. тач. 7. Појединачног колективног уговора туженог. Пре доношења решења о отказу уговора о раду тужилац је упозорен 6.2.2002. године о постојању повреде радне обавезе која представља отказни разлог на које је тужилац 9.2.2002. године дао изјаву тврдећи да није истакао гориво из аутобуса туженог да би прибавио противправну имовинску корист, већ због тога што је гориво цурело на путу. Правоснажном пресудом Општинског суда у Лајковцу К.бр. 18/03 до 10.5.2004. године тужилац је ослобођен оптужбе да је дана 23.1.2002. године одузео туђе покретне ствари у намери да њиховим присвајањем прибави себи противправну имовинску корист.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилно је и по оцени Врховног суда примењено материјално право када је усвојен тужбени захтев а за одлуке дати јасни и правилни разлози које у свему као основане прихвата и овај суд.

Одредбом чл. 101. ст. 1. тач. 5. Закона о раду, на којој одредби је засновано решење о отказу уговора о раду је прописано да послодавац запосленом може отказати уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и у случају ако запослени учини кривично дело на раду или у вези са радом. Када је реч о учињеном кривичном делу, према принципу законитости и презумције невиности постојање кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца, утврђује се правоснажном пресудом кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим. Одредбе Законика о кривичном поступку примењују се на сва кривичног дела без обзира у ком је закону кривично дело прописано. Због тога послодавац у поступку давања отказа из овог отказног разлога, а и суд у парници ради оцене законитости отказа нису овлашћени да сами реше да ли су радњама запосленог остварени елементи кривичног дела. Постојање кривичног дела у таквом случају (учињено на раду или у вези са радом) нема природу прејудицијалног питања које решава суд у парничном поступку по тужби са поништај одлуке пресуде о раду из овог разлога. Да би свој отказни

парничном поступку по тужби за поништај отказа уговора о раду из овог разлога, да би овај отказни разлог могао бити употребљен релевантна је чињеница да је запослени учинио кривично дело на раду или у вези са радом и да је о томе донета правоснажна осуђујућа пресуда кривичног суда. Само она значи да је отказни разлог настао и тек тада послодавац може да га употреби. У конкретном случају није постојала правоснажна осуђујућа кривична пресуда као услов за отказ уговора о раду тужиоцу због учињеног кривичног дела на раду или у вези са радом, због чега се и по оцени овога суда није остварио овај отказни разлог. Напротив, правоснажном пресудом кривичног суда тужилац је ослобођен оптужбе да је извршио наведено кривично дело.

Неосновани су ревизијски наводи о томе да је покретањем кривичног поступка почео да тече рок застарелости и да он није истекао до доношења решења о отказу уговора о раду. Ово, због тога што је одредбом чл. 104. ст. 1. Закона о раду прописано да се отказ због повреде радне обавезе утврђене уговором о раду која је учињена кривицом запосленог може дати у року од 3 месеца од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, односно у року од 6 месеци од дана наступања чињенице које су основ за давање отказа. Имајући у виду да је тужилац од стране туженог упозорен писменим упозорењем дана 6.2.2002. године о постојању повреде радне обавезе која представља отказни разлог на које упозорење тужилац је дао писмену изјаву 9.2.2002. године, и да му је уговор о раду отказан решењем од 15.4.2003. године због повреде радне обавезе коју је учинио 23.1.2002. године произилази да је протекао рок застарелости прописан чл. 104. ст. 1. Закона о раду, због чега је правилно и по оцени Врховног суда поништено решење о отказу уговора о раду тужиоцу. Правилна је и одлука о обавезивању туженог да тужиоцу накнади уплаћене доприносе надлежном Фонду ПИО и да му исплати изгубљену зараду за период од 15.4.2003. године до 31.1.2005. године јер је у поступку утврђено да тужилац у овом периоду није остваривао приходе и да се у више наврата јављао на конкурсе ради заснивања радног односа због чега је сагласно чл. 108. Закона о раду тужени правилно обавезан да исплати тужиоцу накнаду штете у висини изгубљене зараде и осталих примања која му припадају по закону, општем акту и уговору о раду, као и да му уплати обавезне доприносе за социјално осигурање.

Како се осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни суд је одбио као неосновану ревизију туженог и одлучио као у изреци применом чл. 405. ЗПП.

Председник већа-судија,

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд